

никнали недоразумения. Въ това врѣме Китай ималъ недоразумение и дори стлѣжновение съ Франция и Англия. Графъ Игнатиевъ съ такова изкуство използвалъ хода на събитията и тъй умѣло се намѣсилъ въ прѣговоритѣ между китайцитѣ и англо-френцитѣ, че, като извѣткалъ най-голѣмата полза за Русия, оказалъ услуги на еднитѣ и другитѣ. Признателността на китайското правителство къмъ руския пълномощникъ за спасението на столицата имъ и за по-скорошното отдалечаване на съюзнитѣ неприятелски войски се изказала въ незабавната ратификация на новия договоръ между Китай и Русия, по който на Русия се призналъ лѣвиятъ брѣгъ на рѣка Амуръ, както и на рѣка Усури съ всички морски пристанища до залива Посѣтъ и по манджурския брѣгъ до Корея. Поправена била още Руско-Китайската граница на западъ, обезпечено за Русия правото на сухопътна търговия въ китайскитѣ владѣния и онова за устрояване руски консулства въ Ургъ, въ Монголия и Кашгаръ.

Слѣдъ сключването на договора съ Китай въ 1861 год. графъ Игнатиевъ, вече генералъ адютантъ, дохожда прѣвъ пътъ въ Цариградъ съ мисия да поздрави Султана Азиса за възкачването на прѣстола и прѣзъ августъ мѣсець сѣщата година той билъ е назначенъ директоръ на Азиатския департаментъ и въ 1864 год. — руски извънреденъ посланикъ при Високата Порта.

Въ Цариградъ графъ Игнатиевъ заварилъ разпрята на българитѣ съ гръцката патриаршия. Игнатиевъ много старателно е защищавалъ прѣдъ руското правителство българскитѣ искания.

Цариградската патриаршия негодуваше противъ защитата на българскитѣ искания отъ графъ Игна-